

Hans August Engelhardts prædiken 3. søndag i advent

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

14. december 2025

Sted

Ramløse Kirke og Annisse Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 67-80

- 1 Har I nogensinde prøvet at besøge et sted, I kendte fra barndommen, men ikke har set i årevis?

- En gade, en legeplads, et hjørne af verden, som engang var hele ens landskab —
5 og hvor man nu mærker, at man er trådt ud på et stykke land, der ikke længere helt vil kendes ved én.

- Som når man går på en mark en tidlig decembermorgen, og jorden under én er hård af frost, og de gamle spor efter traktoren er fyldt med is. Man ved, hvor
10 man er — og alligevel virker alt anderledes.

Om vinteren ændrer lydene sig. De bliver korte, ekkoløse.
Kragernes skræppen den eneste fuglesang.

- 15 I de gamle fortællinger ville man sige, at et menneske dér befinder sig midt i en tærskeltid.

En mørk skov i vinterdragt. En indre overgang. En initiering.

- Fra barn til voksen. Fra voksen til gammel. Ind i et ægteskab. Ud af et ægteskab.
20 At få børn. At miste børn.

- Tærskeltider er de steder i livet, hvor ens gamle verden — ens gamle sprog — mister sin genkendelighed, som vand, der langsomt fryser til, og hvor noget nyt begynder at tage form i skjulte lag.

25

Vi kender alle den slags vintre i livet. De behøver ikke være dramatiske. Man står i sit eget hjem, ved det samme køkkenbord som altid, og alligevel mærker man en stille forskydning: en indre kulde, måske, en uro, en stumhed, der ikke bare
30 handler om mangel på ord, men om at noget er ved at skifte retning.

Adventus. Noget er på vej.

Zakarias, Johannes Døberens far, lever midt i sådan en vinter. Ni måneder er
35 gået, siden han tvivlede på englen.
Ni måneder, hvor hans stemme har været forsvundet, som en sø, der lægger sig under is.

Ni måneder, hvor han må mærke sig frem i et liv, hvor hans gamle forståelse er
40 knust som glas.

Gud arbejder ofte sådan, tror jeg —
i hvert fald i de bibelske fortællinger:
i det skjulte, i det uventede, i dem, vi andre ikke regnede med (eller “må lege
45 med”, som Kim Larsen sagde det).

Og så — efter ni måneder — lægges barnet i Zakarias’ arme. Det varme lille hoved i gamle, hårdhudede hænder, der længe har været kolde af ordløshed.

50 Og noget i ham, fornemmer vi, tør op.
Ikke i ét ryk — men som rimfrost, der slipper sit greb i morgensolen.

Stemmen vender tilbage. Og han begynder at tale igen:

55 Gud har besøgt. Gud har befriet. Gud har oprejst.

Det er klarsyn — ikke ønsketænkning. Et menneske, der pludselig forstår, at Guds liv spirer længe før vores forståelse gør.

60 **Adventus. Noget er på vej.**

“... at tjene uden frygt,” synger han.

Det er væsentlige ord. Ord at hænge sit liv på. For frygt er ikke bare en følelse.

Frygt er en kraft, der trækker virkeligheden sammen.
Den gør os forsigtige. Den gør os hårde.

70 Og til sidst gør frygten os stumme — så vi kun taler i undvigelser eller slet ikke taler, fordi det, vi frygter, fylder mere end det, vi håber på.

Zakarias' tavshed er ikke kun et tegn på tvivl.
Den er et spejl af den frygt, der kan lamme et menneskes liv.

75 Men Guds måde at svare frygten på er hverken skældud eller komplekse forklaringer.

Det er et spædbarn.

80 En blid varme, der forplanter sig fra små knogler til en gammel mands hænder og lader stemmen vende tilbage som livgivende tryllesang — ja, som noget nær en spontan salme, det fineste af al slags tale.

Det er et ømt øjeblik, vi er vidne til:
85 En gammel mand i et koldt hus. Et spædt liv i hans hænder. Og midt i kulden en varme, der ikke kommer fra ham selv.

Johannes Døberen, hans søn, bliver et tærskelmenneske. Vores initiering. Vores vintersolhverv, hvor lyset vender.

90 En påmindelse om adventus: at noget er på vej.

Og så — jule-profetien der rammer som den første lyse stribe over Arresø:

95 “Solopgangen fra det høje vil besøge os og lyse for dem, der sidder i mørke og dødens skygge og lede vore fødder ind på fredens vej.”

Solopgangen.
Det spæde, næsten farveløse lys, der alligevel ændrer alt.

100 Sådan er Guds nærvær, hører vi fra Zakarias i dag. Det kommer ubemærket, som dagens første tone, der kalder farverne frem i landskabet, længe før vi har fået kaffe i hånden.

105

Og dét er Guds endelige dom: ikke at knuse, men at gøre synligt det, der kan blive helt igen, det, der må begynde forfra, og det, vi må give slip på.

110

Lyset leder vores fødder — ikke vores planer, ikke vores forestillinger, men vores skridt. Ét ad gangen.

115

Måske står nogen af os dér nu: i mørket, i ventetiden, i skyggen af noget, der har taget vores stemme og knust vores forestillinger. Hvor noget truer med at slukke håbets flamme. Det er ikke svært at få øje på — derude.

120

Men herinde, i dag, lyder advents protestsang.
Ikke som et råb, men som et løfte: Et løfte, fra Livets Gud om, at spædbarnets skrøbelige varme, vil løsne frygtens greb om vores stumme hjerter. Et løfte, fra Livets Gud om, at livet, er livet værd. At døden ikke ejer os.

125

Julen er altså Guds stille bekræftelse på, at ingen nat er så lang, ingen vinter så hård, ingen stemme så tavs, at Han ikke kan finde os.

Solopgangen fra det høje er altid allerede på vej.

130

En tærskel, vi ikke selv har skabt, men som vi bliver ført over: fra frygt til modtagelighed, fra stumhed til stemme, fra mørke til den klare morgen, hvor Guds nærvær ikke blænder, men genkendes i det skrøbelige menneskes ansigt, der står lige foran os.

135

Sådan kommer Gud os i møde. Ikke ovenfra, men midt iblandt os. I varme hænder. I sårbare liv.
I vores næstes blik.

Adventus. Noget er på vej.

140

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

145

Tags
3. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-3-sondag-i-advent>

150

155

160

165

170

175

180